

naar det er en Myndighed, som bevilger Fattigunderstøttelse, naar Staten i Genhold til sine Love har laagt Forpligtelsen til at yde Fattigunderstøttelse over paa de kommunale Myndigheder og gjort det afhængig af Kommunens Beslutning, hvor der skal ydes Fattigunderstøttelse, og hvor vidt der i den Retning skal gaaes, saa maa det ogsaa være den Myndighed, der her altsaa er den bevilgende og den administrerende, som det tilkommer at tage Beslutning om Eftergivelse af den ydede Fattighjælp. Dette turde være uomstøtteligt. Hvad Sygehjælpen angaar, kan det ikke falde mig ind at benegte, tværtimod, jeg erkjender det villig, at det kan være meget haardt og tungt, at den kan faae saadanne Følger, som den i nogle Tilfælde faar, men jeg tror ikke, at Grundlovens Bestemmelser om, hvad der ydes en Mand til Forsørgelse for sig og Sine i Trangstilfælde kan fortolkes anderledes. Jeg haaber imidlertid, at det ikke er ofte, at der forekommer saadanne Exempler, som det ærede Medlem fremdrog. Og jeg maa dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at netop naar man erkjender, at det kan være haardt og beklageligt, om Sygehjælp skal have saadanne Følger, maa man ikke gjøre det haardere for den Bedkommende, end Grundloven selv og Lovgivningen i det Hele gjør det. Man skal ikke strænne de Bedkommende mere end nødvendigt. Naar det ærede Medlem siger, at de Bedkommende sættes i Klasse med Forbrydere, er det jo ikke rigtigt. Det er efter Lovgivningens og Grundlovens Bestemmelser ikke rigtigt. Det ærede Medlem kan sige, at der kan blive en faktisk Lighed mellem den Mand, som har faaet Fattighjælp, og den, der er dømt uhæderlig for en Forbrydelse, for saa vidt de begge miste deres Valgret, men Grundloven har udtrykkelig udtalt, at der ikke er noget nhæderligt ved Fattighjælp, og for at godtgjøre det maa jeg maaste oplæse nogle Ord, der staa i Grundlovens § 30: „Valgret til Folkethinget har enhver uberygtet Mand, som har Indfødsret, naar han har fyldt sit 30te Aar, medmindre han osv.“ Altsaa, den almindelige Betingelse for Udøvelse af Valgret er, at Bedkommende skal være uberygtet; er han ikke uberygtet, har han ikke Valgret. Men selv om han er uberygtet, mister han den i de Tilfælde, hvor han, uden at have egen Husstand, staar i privat Tjenesteforhold — maa jeg spørge, om det er uhæderligt? — naar han nyder eller har nydt Fattigunderstøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er senten estergiven eller tilbagebetalt — heller ikke det synes mig er uhæderligt — naar han er ude af Raadig-

heden over sit Bo — maa jeg spørge, om det er uhæderligt — og saa endelig, naar han ikke har havt fast Bopæl i eet Aar i den Valgkreds eller den Stad, hvori han opholder sig paa den Tid, Valget foregaar. For jeg spørge, om Nogen kan finde noget Uhæderligt deri. Grundloven har ordnet det saaledes, at den udtrykkelig som almindeligt Vilkaar opstiller Hæderlighed, men selv om den Naagjældende er hæderlig, undtager den ham fra Valgret i de Tilfælde, at han ikke betragtes som politisk Person eller som økonomisk myndig. Jeg tror altsaa, naar man sammenstiller det paa den Maade, som det ærede Medlem gjør, gjør man Uret mod dem, som paa Grund af Sygehjælp eller anden Fattighjælp komme til at miste Valgret. De blive ikke stemplede som uhæderlige, tværtimod Grundloven hæbder fuldkommen deres Hæderlighed ved Siden deraf.

Veth: Naar en Privatmand laaner en Anden Penge, er det dog en frivillig Sag, og ikke destomindre foreskriver Lovgivningen dog under visse Forudsætninger, at efter 20 Aars Forløb betragtes denne Fordring som estergiven, saa er den bortfalden. Det skulde interessere mig, om den ærede Minister mener, at denne Regel vilde finde Anvendelse her eller ikke, om han mener, at i det Mindste, naar en Fattighjælp har staaet i 20 Aar, maa den anses som præskriberet efter Lovgivingens almindelige Grundsaetninger. Naar f. Ex. i et Dødsbo en Kreditor undlader at melde sig i rette Tid efter det udstedte Proklama, er hans Fordring ogsaa bortfalden, saa har han den ikke mere, og dog ere saadanne Skyldforhold, som der der kan være Tale om, ogsaa i Reglen begrundede paa Frivillighed. Men her er Forholdet jo end ydermere et ganske andet. Det er ikke en frivillig Sag for Kommunerne, om de ville give Fattigunderstøttelse eller ikke, det er en tvungen Sag; men hvorfor skal det saa være en frivillig Sag, om de ville estergive den? Naar det Første er tvungen, hvorfor kan det andet saa ikke normeres ved Regler. Nei, jeg tror ikke, at man med den Slags Grundlovsfortolkninger kommer langt. Det er ikke nogen Konsekvens af Bestemmelsen i Grundloven, at Kommunerne for Tiden raade over, om saadan Understøttelse skal estergives eller ikke; nei, det er en Konsekvens af, at Lovgivningsmagten endnu ikke nærmere har ordnet dette Forhold. Det gaar med denne Sag, som det forleden gik med Husmandsloven: Regjeringen brænder af Begjærlighed efter at gjøre Noget for de Smaa, det er theore-